

Pátek
26.07.

02 Stane se
03 William Wyler
04 Rozhovor: Christian Berger
05 Filmový mix
06 Glosy

Prázdniny v Římě (1953)
Režie: William Wyler

Vítejte na Filmovce

Vážení a milí návštěvníci naší báječné Filmovky,

mám velkou radost, že jste zavítali do Uherského Hradiště a budete spolu s námi prožívat a užívat si nádherné letní dny naplněné především filmem (ale nejen ním). Program všech devíti dnů, které jsou před námi, jsme s nejlepším vědomím a pečlivostí připravovali během uplynulého roku tak, aby se u nás cítil krásně každý, kdo přijede.

Filmové menu je tradičně velice bohaté (naši dramaturgové jsou totiž úžasní a stejně zájmově pestří jako naše filmové menu), a tak si na své přijdou jak milovníci klasických filmů dávné i nedávné historie, tak příznivci nových filmů a trendů. Velmi se těším na filmy francouzské nové vlny, snímky Michaela Hanekeho či na nové polské filmy v čele s kontroverzním titulem *Klér* (2018) Wojciecha Smarzowského. Ten nebylo možné téměř nikde v Česku vidět (do kinodistribuce se zatím nedostal kvůli neochotě majitelů právo prodat) a fakt stojí za vidění. Obsahově, stylem vyprávění i užitím symboliky jde o dechberoucí příběh, který si nebere servítky a otevřeně odhaluje pokrytectví současné katolické církve v Polsku. Doporučuji vám nicméně prostudovat celý program, najdete tam toho daleko více.

Organizační tým festivalu je připraven zajistit vám co nejpříjemnější pobyt, předat ze svých vědomostí o filmech (a nejen o nich) to nejlepší a zprostředkovat vám setkání s výjimečnými hosty, kteří přijali naše pozvání a přijdou besedovat či uvádět své filmy a aktivity. Osobně se také velice těším na celý odborný program, který umožňuje propojení teoretické a praktické oblasti kinematografie, což je z mého úhlu pohledu velice důležité a všem projekcím výrazně přidává na hodnotě. Jeho součástí je už druhý ročník Industry programu, který je zaměřen na filmové vzdělávání a v pravém slova smyslu naplňuje poslání Filmovky, z čehož máme všichni upřímnou radost.

Úplně nejvíce ze všeho se ale těším na setkání s vámi, na pohodovou a báječnou atmosféru, která díky vám, vašim emocím a otevřenosti v Hradišti naroste výraznou měrou a nabije nás energií a novou chutí tvořit na celý rok dopředu. Těším se na vaše připomínky, zpětné vazby, ale i pochvaly a slova uznání. 😊 Věřte, že to všechno potřebujeme, protože připravovat takto velkou akci s neustále se zvyšujícími náklady je pro nás všechny rok od roku náročnější a před Filmovkou už jsme z toho všichni mnohdy skutečně vyčerpaní.

Milí přátelé, z celého srdce vám přeji, abyste našli TEN svůj film či akci, na kterou nikdy nezapomenete a která se vám uloží hluboce do srdce, abyste se nechali inspirovat zajímavými lidmi či aktivitami k větší otevřenosti, lásce, odvaze, respektu a vlastní tvořivosti, protože to je v dnešní době velmi důležité. Nebo prostě jen to, abyste u nás strávili příjemné dny s milými lidmi a odpočinuli si od všedního ruchu. I to je velmi třeba. Krásnou Filmovku a ochutnávejte vše do maxima!

Radana Korená ♥

Ředitelka LFS a předsedkyně AČFK

Sobotní tip

Dneska je sice pátek, ale nikdy není brzo plánovat další program. O to spíš, že se jedná o akci tak rozjásaně velkolepou. Rozpálené Hradiště totiž roztančí funkovi Monkey Business. Zapište si do diářů, tančit se začne ve 21:00 v innogy letním kině na Masarykově náměstí. A zdarma!

Stane se

SPOUSTU ŽERTŮ (A ČERTŮ)

Kdo by nemiloval pohádku *S čerty nejsou žerty* (1984)? Na Filmovce máte letos jedinečnou šanci osvěžit si tuhle nestárnoucí klasiku zcela neobvyklým způsobem. Nejen že ji osobně uvede režisér Hynek Bočan a „čert“ Ondřej Vetchý, ale navíc se bude promítat v prostředí opravdu pohádkovém – v zámeckém parku v Buchlovicích. Program začíná v 20:00 a po 90minutové diskusi to začne! Vstup přes zámecký amfiteátr, dospělí zaplatí 30 Kč, děti do 6 let můžou vše sledovat zdarma.

FILMOVKA PRO DOBRŮ VĚC

Stejně jako loni, tak i letos můžete na Filmovce podpořit dobrou věc. Přineste do našeho charitativního obchůdku kousek oblečení, který už nepotřebujete, nebo si v něm naopak něco hezkého kupte. Výtěžek z prodeje půjde na podporu dětského domova Městečko Milosrdenství svatého Mikuláše na západní Ukrajině, ve kterém žije asi 40 dětí. Obchůdek najdete ode dneška mezi kiny Hvězda a Mír.

LITERÁRNÍ STŘEVO PAOLA SORRENTINA

Paolo Sorrentino není jen slavný italský scenárista a režisér, autor oscarové *Velké nádherly* (2013) nebo seriálu *Mladý papež* (2016). Rozhodl se taky psát. Ve své knize *Všichni mají pravdu* vypráví příběh popového zpěváka Tonyho Pagody, který popisuje jednu nekonečnou a kokainem posnženou neděli v Neapoli 80. let. Knihu v Česku vydává nakladatelství Dybbuk a vy ji můžete vyhrát v naší soutěži.

Soutěž

Dnes se věnujeme Williamu Wylerovi, a tak se nemůžeme nezeptat na jeho tvorbu. Jeden z jeho snímků je adaptací divadelní hry a my se ptáme: O jaký film se jedná a co se oproti původní verzi ve filmu změnilo?

Odpovědi posílejte na email filmoveлисты@lfs.cz. Jeden z vás získá balíček od Filmovky a knihu *Všichni mají pravdu* od Paola Sorrentina.

Stahujte oficiální mobilní aplikaci
Letní filmová škola 2019

→ ANDROID

oficiální hashtag: #lfs2019

letnífilmovaskola
@lfskola
Letní filmová škola
Uherské Hradiště

→ iOS

Na LFS mobilně

Velkolepá i vnitřní dojemnost Williama Wylera

Lištičky [režie: William Wyler, 1941]

O Williamu Wylerovi se dočtete různé věci. Že se narodil v Německé říši. Že byl Žid, který emigroval do USA. Že jeho bratranec vedl Universal Pictures. Že se zprvu zaměřoval na krátké westernové filmy. Že reflektoval situaci horoucího amerického jizanství, rasismu, války i rodinných vztahů. Že často adaptoval divadelní hry. Že byl perfekcionista. Že je autorem, jehož kinematografie je na ČSFD červená – v dobrém. Že je tvůrcem intenzivních filmových emocí. Že ho neprávem zastínila taková jména jako Alfred Hitchcock či Billy Wilder. Že byl pilířem hollywoodského filmu / amerického průmyslu, kde natočil X úspěšných a často oscarových snímků.

03

Pilíř nepilíř, pro mě je William Wyler hlavně režisér, který natočil *Prázdniny v Římě* (1953). Možná jste četli některé z vědeckých studií dokazujících, že sledování filmů posiluje empatii a citové vnímání u lidí (i zvířat). Emotivní střih slzících očí skromné princezny na slzící oči gamblerského novináře, který přináší bezvýchodné rozuzlení filmu, způsobil našim kočkám silné dojetí asi na 1,5 hodiny, kdy se tato, k sobě běžně spíší chladnější, stvoření odmítala pustit ze vzájemného objetí. Icebreaker.

Wyler objevil Audrey Hepburnovou pro Hollywood a to by mi skoro stačilo, abych ho uznala za filmového velkána. Představte si, že by americká kinematografie přišla o kolosu stvoření i dnes dojímavý obecenstvo, protiváhu sexsymbolů typu Marilyn Monroeové, a to nejen svým zdánlivě nevinným vzezřením, ale i skrytou drzostí směřující k vlastní, potažmo ženské emancipaci. Její postava nehledá v první řadě muže, ale hledá život, skutečné zážitky, „nový střih“.

I to je dalším přínosem Wylera. Jeho filmy obsahují i konverzace mezi ženami decentralizované od tématu muže a ženy jsou často dokonce hlavními postavami. Klasický model se zde obrací – nejednou je muž pouhým prostředkem děje či doplňkem, kromě *Prázdnin v Římě* třeba pak i v dnes už kultovním muzikálu *Funny Girl* (1968). Wyler ale neobrací pozornost jen k ženám. Ve *Vykoupení L.B. Jonese* (1970) se hlavní postavou stává černoch v kontrastu s bílým antagonistou. Toto rozhodnutí se tehdy přirozeně počítalo mezi jeho výjimečné režijní neúspěchy.

Velké dojetí cítím taky díky Wylerově schopnosti spojit velkolepost jeho snímků s emotivností jejich malých osobních situací tak, že jedno nepřebije druhé a to bez ohledu na žánr. Ať jsou scény a kulisy jakkoliv velkolepé, daří se jim jít po boku vnitřních dramát svých hrdinů a nijak tak neodvádějí diváčkou pozornost. Jedině tak může dojít k tomu

skutečnému dojetí, které není jen produktem působení jedné emoce z čehosi epicky nadměrného, co nedokážeme pojmut.

Když opustíme okénko emocí a přejdeme do okénka filmové vědy prohnané jednoduchostí Instagramu (beztak zas určitě nemáte čas), můžeme rozdělit nejznámější Wylerovy filmy do několika základních kategorií dle žánrů. Jednotlivé filmy charakterizuje několik klíčových spojení (hashtagů), ingrediencí hozených do jednoho Eintopf. Co z toho Wyler uvařil, se musíte přesvědčit sami.

ROMANTICKÝ FILM

Továrník Dodsworth (1936) – bohatý továrník, dovolená, exotika, moře, rozvod, okouzlující vdova
Jezábel (1938) – Jih proti Severu bez plantáží, rudé šaty, bílé šaty, drzost vs. konzervativnost, zpívání s černošskými otroky, Bette Davisová
Nejlepší léta našeho života (1946) – tři různorodí vojáci, veteráni, protnutí osudů, poválečný svět, netečnost

Prázdniny v Římě (1953) – princeznovské povinnosti, skutečný život, římský sightseeing, prospěchářský novinář, prozření, Audrey Hepburnová, Gregory Peck

DRAMA

Vražedná lež (1936) – učitelka, dětská lež, zničená kariéra/život, inspirace *Honu* (2012)?
Na Větrné hůrce (1939) – vítr, déšť, sněh, skály, vřesy z Anglie, britská literární klasika v hollywoodském pojetí, Laurence Olivier

Lištičky (1941) – Jih, podnikatelská rodina, bezohledné rodinné vztahy, hamižnost, chamtivost, ostrost obrazu, dlouhé záběry, Ejzenštejnova oblibená scéna, Bette Davisová

Paní Miniverová (1942) – válka, vlastenectví, humor, smysl pro povinnost, strach z válečného teroru, propaganda, jedna anglická rodina, andělská pštitelka, výstavní růže

Přesvědčení (1956) – pomalé až neakční tempo, venkovská farma, idylická krajina, rodina, občanská válka, kvakeři, křesťanství, Gary Cooper

Ben Hur (1959) – boj o svobodu, pomsta, závod koňských spřežení, velkolepost, epičnost, křesťanství, Ježíš, 11 Oscarů

Sběratel (1965) – Shakespearova Bouře, psychopatický zbohatlý bankovní úředník, studentka umění, nedobrovolné věznění, touha, iluze, kořist, trýzeň

Funny Girl (1968) – muzikál, odhodlání, talent, kariéra hvězdy, Barbra Streisandová, Omar Sharif

KRIMI

Detektivní příběh (1951) – policejní stanice, Kirk Douglas, každodennost/rutina

Vykoupení L.B. Jonese (1970) – horký jih, zámožný černošský majitel pohřebního ústavu, obrácený rasismus, nevěra, vražda, předsudky

WESTERN

Velká země (1958) – námořní kapitán, skutečná bitka, pacifistický western, levicová alegorie studené války, zase Gregory Peck (tentokrát i se třemi syny)

Berger: Emoce musí vznikat v divákovi

Foto: Martina Gogolová

Kameraman Christian Berger přijel na Filmovku uvést retrospektivu filmů slavného i proklínaného Michaela Hanekeho, s nímž opakovaně spolupracoval. Pyšní se nominací na Oscara za film *Bílá stuha* (2009) či vynálezem unikátní metody svícení s názvem Cine Reflect. Jak s tak výrazným tvůrcem, jakým Haneke bezpochyby je, vychází a co by dnes udělal jinak?

Máte nějaký z vašich společných filmů s Hanekem nejraději?

Největším mezinárodním úspěchem byla určitě *Bílá stuha*. Raději mám ale *Happy End* (2017), naše zatím poslední dílo. To se však takové pozornosti nedočkalo. Když ale začínáte pracovat na novém projektu s někým jako je Haneke, je to vždy velká výzva. Ačkoli po třiceti letech spolupráce to už v leccem připomíná partnerský život.

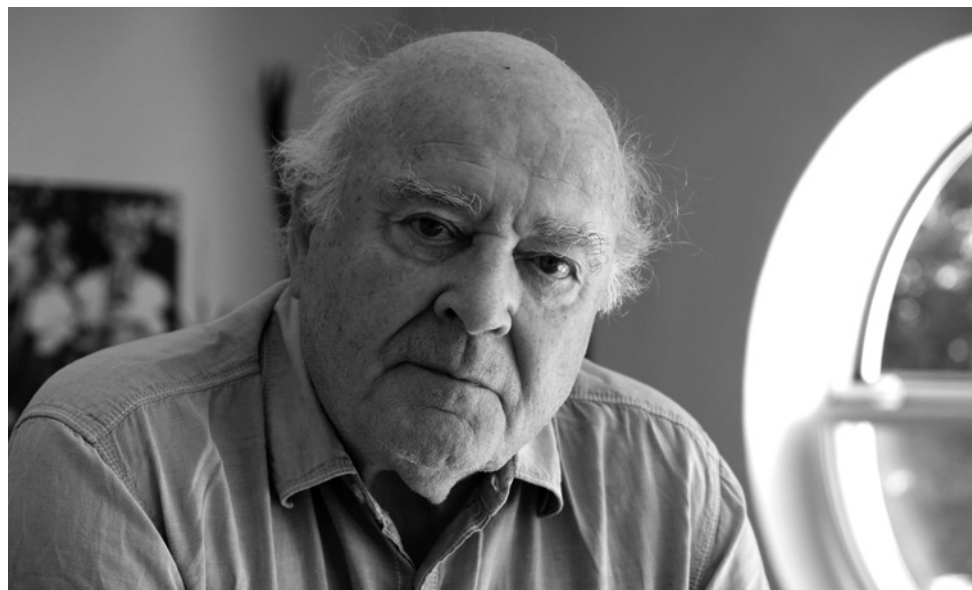
Haneke působí jako velmi suverénní autor. Je otevřený změnám, které mu navrhnete?

Lidé si obvykle představují, že filmaři zmateně běhají po place jako blázniví umělci. Jenže u filmu jde především o přípravu. Haneke je bezesporu puntičkář, který potřebuje mít všechno pod kontrolou. A to se mi strašně líbí. Mám rád, když režisér ví, co chce. Před natáčením procházíme seznam záběrů a nákrety toho, jak by měla být scéna natočena. Mám poměrně volnou ruku ohledně vytváření atmosféry, ale hned na začátku si určíme, jaká scéna je na mně a jaká na něm.

Měli jste někdy zásadní spor ohledně nějakého záběru?

Ne, nikdy. Hanekeho chápání režie ale zahrnuje neustálé výzvy pro jeho spolupracovníky – nejen pro mě, ale i pro kostyméry nebo architekty. Všichni musíme být co nejpřesnější a občas je těžké právě tu preciznost definovat. Jsou to však důležité konflikty, protože vás někde posouvají a na výsledku je to vidět. Ještě složitější je to s herci. Když ukáží příliš mnoho emocí, Haneke zakřičí „stop!“ Emoce totiž musí vznikat ve vás jako divákově, ne v hercích. Stejně tak příběh se má tvořit v divákově hlavě, ne tak, že vám tvůrce řekne, co si máte myslet.

Užití detailů a záběrů na neživé předměty ve starších filmech *Bennyho video* (1992) a *71 fragmentů chronologie náhody* (1994) působí chladnějším, odtážitějším dojmem než Hanekeho pozdější díla.

Odráží to změny ve vašem stylu, nebo se jedná o důsledek jeho proměn vyprávění?

Postupem času jsme se s Hanekem dostali k tomu, že se místo na dekorace zaměřujeme na samotný objekt. Chceme odstranit vše, co není pro předání informace úplně nutné. Teď přesně tohle dělá Haneke s dialogy, vždyť třeba v *Happy Endu* není jediná věta, která by nenesla nějaké sdělení. Scénář k tomuhle 107 minut dlouhému filmu měl jen několik desítek stran, což je opravdu maximalizace minimalismu. Takový vývoj se mi líbí, jelikož svědčí o jisté zralosti – vyškrtávání toho nepodstatného kvůli tomu důležitému. O podobné mistrovství se proto snažím i já s obrazy.

Máte pocit, že kdybyste nějaké své starší filmy natáčel dnes, vyřadil byste toho víc?

O co nejčistší obrazy jsem se snažil i dřív, což ale bylo to více o formě. Dnes mi jde hlavně o obsah, a to považuji za správný vývoj. Hlavně mám ale rád kamerové triky. Třeba když na začátku *Utajeného* (2005) až po chvíli zjistíme, že se díváme na nahrou kazetu. Takové věci na mě dělají větší dojem než efektní pád letadla na zem. Líbí se mi také to, že Haneke chce z diváka udělat účastníka dění. To se projevilo na úspěchu *Bílá stuha* – není tam herecká hvězda, hlavní postava, hudba, jednoznačný konec, a navíc je to černobílá. Prostě všechno je špatně! Proč by to někdo měl chtít vidět? A přesto to mělo úspěch, protože témata vzdělání, naší minulosti a odpovědnosti v nás stále rezonují.

Před deseti lety jste tady v Uherském Hradišti představoval svůj systém svícení Cine Reflect. Jak to s ním vypadá? Rozšiřuje se mezi filmaři?

Pro mě už je to trochu nuda, ale jeden můj spolupracovník na tom nápadu stále pracuje a nabízí ho dalším filmařům, dokonce nestíhá uspokojit poptávku. Pro mě byl vždy zásadní přenos světla a otázka, jak s jeho pomocí předat emoce a stále více jsem fascinován denním světlem. Filmaři si totiž navykli spojovat světlo s lampou, ačkoli sluneční svit tu byl mnohem dřív. Právě denní světlo navíc definuje to, jak vlastně vnímáme barvy, jas nebo kontrast. To jsem se snažil ve svém systému připomenout – zachovat krásu přirozeného světla. Největší pochvala pro mě byla, když byli lidé při sledování filmu Angeliny Jolie *U moře* (2015), který jsem snímal, přesvědčeni, že jsme si vystačili jen s denním světlem.

Všímáte si zásadních změn v tom, jak jsou snímány filmy za těch více než 30 let, co se v oboru pohybujete?

Technologické pokroky jsou evidentní, ale to nikdy nebylo jiné. Technika se vždy zlepšovala, nikdy nebyla situace úplně stabilizovaná. Máme však omezené možnosti v tom, jaké příběhy vyprávět. Narození, dospívání, láska, rozchod, krize středního věku, smrt. Od doby Shakespeara sledujeme tytéž příběhy, a tak už tolik nezáleží na tom, o čem vyprávíme, nýbrž jak. A každá generace si musí těmito proměnami a zážitky projít znovu.

Marika a Walter Greenovi: Naše rodina drží pospolu

Srdcovka
Jaroslava
Sedláčka

Ten film měl dvakrát obrovskou smůlu a dvakrát obrovské štěstí. První smůlou bylo, že ho komunisté stihli zakázat dřív, než byl vůbec dokončen. Problémová mládež v socialistickém Československu přece neexistovala. A pokud snad ano, bylo o ní určité odborně postaráno. Tenhle syrový pohled za zdi nápravných zařízení prostě do obrazu dokonalé společnosti nezapadal ani v nejmenším. Štěstím ale bylo, že natočený materiál komunisté nezničili. Režisér Hynek Bočan tak mohl po 22 letech snímek přece jen dokončit. Druhou velkou smůlou bylo ovšem to, že se film do kin dostal v roce 1990, tedy v době, kdy lidé měli tisíc jiných chutí, než chodit na staré filmy do kina. *Pastáku* si tak všiml málokdo. Druhým a zdaleka největším štěstím *Pastáku* ale je, že tenhle film prostě nestárne. Pořád zůstává zatraceně dobrý a pořád stojí za vidění!

Jaroslav Sedláček je dramaturg LFŠ.

Marika Greenová si zahrála v jednom filmu Roberta Bressona, výrazněji se však do povědomí zapsala jako modelka a fotografa. Na letošní Filmovce se objeví po boku svého manžela Christiana Bergera a také bratra Waltera Greena. A aby těch rodinných pout nebylo málo, Walter je manželem slavné herečky Marlène Jobertové a otcem populární hollywoodské herečky Evy Greenové. Na Filmovku přivezli rodinnou výstavu, kterou si můžete od neděle prohlédnout ve Slovákém muzeu.

Jak jste se vlastně k fotografování dostali?

Marika Greenová (MG): Asi před deseti lety jsem začala dávat dohromady fotky po svých švédských prarodičích, kteří byli oba fotografové. Babička začala už zamlada, takže první fotky pořídila už v roce 1894! Byla jednou z prvních fotodokumentaristek ve Švédsku a třeba během první světové války pořídila řadu velmi silných snímků. V tradici dál pokračoval můj otec Lennart, který díky fotografování hodně cestoval. A focení se věnuji i já.

Walter Green (WG): Nemám, co dodat! Nejsem součástí umělecké sféry, jen podporuji rodinu ve všem, co dělá – obzvláště když se jedná o takové rodinné dílo. Sám se ale specializuji na ústní chirurgii, vlastně jsem ve Francii zavedl speciální švédskou technologii chirurgických implantátů. Také mám dvě dcery – Evu, známou herečku, a Joy, která patří mezi italské vinařské špičky.

Lze si z představených fotek udělat obrázek o 20. století?

MG: Částečně ano, výstava sleduje století fotek v rámci jedné rodiny. Dílo mé babičky nejen zahuje, navíc má zvláštní nádech, neboť na začátku minulého století se ženy nemohly fotografováním živit. Musela se tomu věnovat jen jako koníčku. Měla ateliér a v něm se spoléhala pouze na přirozené světlo – tehdy totiž ještě ani nebyla elektřina, ta se objevila až kolem roku 1916. Nejlepší fotky mého otce zase pochází z jeho návštěvy Paříže v roce 1937. Později, když už měl nás dva, musel fotit mnohem komerčněji, aby rodinu uživil. Fotografické umění tak bylo trochu zapomenuto.

Vaše rodina si zahrála v dílech Roberta Bressona i autorů francouzské nové vlny, jimž na letošní Filmovce věnujeme celou sekci. Jak na tyto filmové směry vzpomínáte?

MG: Hrál jsem v Bressonově filmu *Kapsář* z roku 1959 – tehdy se díky Truffautovi a Godardovi právě

rodila nová vlna a vzpomínám si, jak byl Bresson z jejich inovativního přístupu nadšený. Sám si i nadále držel osobitý styl, ovšem mladá generace ho fascinovala.

WG: Já jsem hrál v Bressonově filmu *A co dále, Balthazare* (1966), ale to bylo jen kvůli penězům – potřeboval jsem zaplatit svá studia ve Spojených státech. Jinak toho o filmech vlastně moc nevím.

Vedle vás je v rodině s filmy spojena i Eva Greenová a Marlène Jobertová. To už je opravdu úctyhodná filmová historie...

MG: Byl to přirozený proces – další generace prostě pokračují v práci těch předchozích. Člověk je tím prostě odmala obklopený. Já se časem snažila specializovat na fotky dětí, ale člověk musí vzít hlavně takové práce, jež jsou k dispozici.

WG: A ještě předtím jsi byla tanečnice.

MG: Ano, tak jsem začínala. To mě vlastně bavilo nejvíc. Nejprve jsem se chtěla stát choreografkou, s herectvím se to však všechno změnilo.

Nepanuje v rodině nějaká rivalita, když si tak trochu fušujete do řemesel?

MG a WG (společně): Vůbec ne, takhle jsme nebyli vychováni. Jsme jeden druhému velmi loajální a držíme spolu – v práci i soukromí.

Přístup do Infobanky ČTK pro účastníky Letní filmové školy

Jméno: LFS
Heslo: 45.filmovka
Platnost přístupu: 26. 7.– 3. 8. 2019
Maximální počet přístupů najednou: 50

Foto: Martina Gogolová

Nikdo mne nemá rád
→ Kino Hvězda, 17:00

Klasika francouzské kinematografie par excellence, kterou málokdo neviděl a snad nikomu, kdo je zapálen pro film, není neznámá alespoň z doslechu. Také jde o debut Françoise Truffauta, milovníka kultury, který je radost vidět (i opakovaně) na velkém plátně kina. Diváky po celém světě oslovuje svým citlivým pohledem na dětství hlavního hrdiny Antoine Doinela, jehož vzpurnou povahu na druhou stranu nijak neidealizuje a bez jakékoli smířlivosti se staví i k jeho bezradným rodičům nejvícím o výchovu potomka valný zájem. Víte o lepším způsobu, jak začít diváckou plavbu vodami letošní LFŠ než filmem, který navíc v tomto roce slaví šedesáté narozeniny?

Tento film doporučuje
Jan Bergl

Kdyby...
→ Slovacké divadlo, 17:00

Kdyby nebylo kdyby, nebyly by chyby. Možná, ale co jsou chyby? Neklidné šedesátky objevují kouzlo chyb pomocí rebélie fackující bezvýhodné konzervativní britské manýry prostřednictvím kamery Miroslava Ondříčka. V rámci doby poměrně netradiční sociální reflexe přidávající k tradici obvykle dramatického kuchyňského dřezu i obsahovou hravost, humor a východisko ze stereotypu v podobě mladického grázlovství, v hlavní roli herec sígrů Malcolm McDowell. Jednu dobu to byl také příjimačkový film na FAMU, kde se nad ním vznášela zdánlivě nerozluštitelná záudná otázka: jaký je klíč k natočení daného filmu na různé filmové materiály? Pokud mě potkáte, tajemství prozradím. Nebo si to vygooglujte.

Tento film doporučuje
Alice Krajčirová

Mirai, dívka z budoucnosti
→ Reduta 1, 17:30

Pamětníci kolísavé kvality televizních animáků během vikendových ráň si možná vzpomenu na seriál *Digimon* (1999), originalitě se vyhýbající kopii úspěšných *Pokémonů*. Jíst se ale musí, a tak je pod tímto dílem podepsáno jméno Mamoru Hosoda – šikovný japonský animátor a režisér se však seriálem a následnými filmy etabloval a jeho poslední díla jste možná zaregistrovali i vy, náročnější diváci. Filmy jako *Vlčí děti* (2013) či *Kluk ve světě příšer* (2015) se dočkaly pochval nejen pro precizní technické zpracování, nýbrž i nápadité příběhové uchopení tematizující důležitost rodiny prostřednictvím barvitých fikčních světů. A nádech fantastična si drží i vyprávění o časem cestující dívce Mirai, takže hrdišťský páteční podvečer čarovně vyzve k japonské hravosti.

Tento film doporučuje
Mojmír Sedláček

Jak jsem strávil konec světa
→ Kino Hvězda, 20:30

Film, který v domovském Rumunsku nikoho nezajímá, a dokonce se nad ním všichni ušklíbalí. Pro české publikum má zvláštní poetiku, jedna jeho část je tak exoticky cizí (vzdáleně spojená s mumrajem balkánského realismu), něco je zase tak blízké a Formanovsky povědomé. Hroučící se Ceaușescův režim přitom popisuje očima sedmiletého chlapce, čekejte proto roztomilé průniky dokumentární autenticity a fantaskního světa plného metafor. Tragikomická mozaika, která nás ujišťuje v tom, že nejen v Československu to bylo „velký špatný“, si prostě zaslouží naši pozornost. Už pro tu bolestnou scénu o ztrátě panenství. Prostě sex, totalita a rokenrol.

Tento film doporučuje
Tereza Křobová

Bennyho video
→ Klub kultury 1, 21:00

Jen málokterý snímek na letošní Filmovce je tak intenzivní a traumatizující jako Hanekeho *Bennyho video*. A to i přesto, že na obrazovce (téměř) žádné explicitní násilí nevidíme, vše se odehrává mimo ni. Chladně a odtažitě vyprávěný příběh teenagera, který pistolí na prasata zabije svoji vrstevnici, provokuje tím, že vražda na první pohled nemá motivaci. Film je spolu se *Sedmým kontinentem* (1989) a *71 fragmenty chronologie náhody* (1994) součástí tzv. rakouské trilogie, ve které se objevují motivy, jež najdeme v celém Hanekeho díle: kritika konzumní společnosti, zdánlivě samoúčelné násilí, pozorování světa skrze nejrůznější média či spiklenecká hra s divákem. *Bennyho video* tak představuje ideální úvod do Hanekeho filmového světa. Jen se jím nenechte vystrašit.

Tento film doporučuje
Adéla Zicháčková

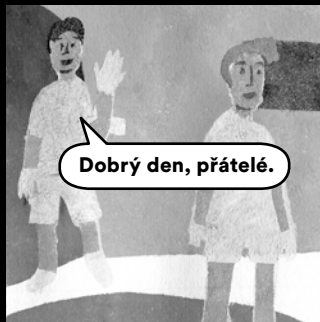
Stehy
→ Kino Hvězda, 23:30

Film o ráně na duši hlavní hrdinky i celé srbské společnosti, kterou ani po bezmála dvou dekadách neudrží žádné stehy pohromadě a nedovolí jí se zacelit. Čím méně toho o jeho ději předem víte, tím lépe. Pohodlně se usadte a nechte se unést tímto děsivě realistickým dramatem podaným jako thriller v pravém slova smyslu – film totiž podněcuje divákovu zvědavost a napíná jeho nervy již od prvního znepokojivě dlouhého statického záběru. Nemusíte mít ale strach z traumatu, úlevy po takovém zážitku se vám dostane ještě před odchodem z kina. Můžete se totiž těšit na subtilně emotivní finále, ve kterém není třeba slov. Vše je řečeno pouhými dvěma pohledy.

Tento film doporučuje
Jan Bergl

dopito

Tereza Krobová

Na film z nouze

Své (čerstvé) potomky možná milujeme, pojďme ale zlikvidovat modlu zenového rodiče a přiznat si, že je to strašně vyčerpávající. Jasně, dětský úsměv, rodičovská láska, smysl života. Tyhle pohádky známe. Ale opakujte si je jako mantru v 8 hodin večer, kdy se těšíte na Hru o trůny, ve 3 hodiny ráno, v 5 hodin ráno, vlastně v jakoukoli denní hodinu naplněnou řevem. With or without you, zpívá Bono. Máloco ale utrpí tolik jako vaše intelektuální já. Změnu perspektivy si uvědomíte hlavně tehdy, kdy do světa dospělých vyrazíte poprvé. Místo plánované večeře, procházky kolem řeky, kina a drinku skončíte v posteli s objednanou pizzou a klímbáte už u druhé epizody Přátel.

A je to ještě horší. Když už si zvyknete, nemůžete si dovolit vidět špatný film nebo se prostě málo bavit. Nemůžete připustit, že vás to stejně táhne k prohlížení 650 fotek vaší ratolesti a ke vzpomínkám na to, jak se dneska krásně vyčůrala do nočníku. Často ale stejně nejedete do kina na to, co chcete vidět, ale na to, co se kryje s hlídáním. Já jsem takhle minulý týden viděla film o aligátorech zabíjících.

Rodičovství má ale na identitu intelektuála i pozitivní dopady. Člověk si to uvědomí třeba právě na Filmovce. Zatímco vy budete ještě spát, my rodiče s pošramoceným režimem si zajdeme pro snídani, přečteme Filmové listy, vypijeme kafe a stoupneme si za vás do fronty. Co na tom, že si pak budeme v sále prohlížet 650 fotek našeho dítěte.

LG
Life's Good

**VAŠE
DOMÁCÍ
KINO**

Pořadatel

**Asociace
českých
filmových
klubů**

Hlavní
partneri

innogy

Uherské Hradiště
Srdce Slovácka

Partneri sekce
Virtuální
realita

Partneri
industrií
programu

Finanční
podpora

MINISTERSTVO
KULTURY

Partner
filmového
workshopu

Hlavní
mediální
partneri

Mediální
partneri

Spolupráce

	čas time	místo place	název title	sekcce section	lektor/host lecturer/guest	délka length	země country	rok year	English friendly	věk age	strana page
●	16:00	Stan ČT	Nechcete jet do Bembry?	PC		25	Československo	1969			186
●	16:30	Stan ČT	Trapasy (3 díly)	PC		105	Československo	1969			186
●	17:00	Slovácké divadlo	Kdyby...	C	úvod: Jan Jendřejek	112	Velká Británie	1968	✓	15+	103
●	17:00	Kino Hvězda	Uličníci	Hi		18	Francie	1957			103
●	17:00	Kino Hvězda	Nikdo mne nemá rád	Hi	úvod: Michel Marie	99	Francie	1959	✓		136
●	17:30	Klub kultury 1	Tiché doteky	C	host: Michal Hogenauer, Eliška Křenková	95	Česká republika, Nizozemsko, Lotyšsko	2019	✓		141
●	17:30	Reduta 1	Mirai, dívka z budoucnosti	A	úvod: Jan Jílek	98	Japonsko	2018			162
●	18:00	Sportovní hala	Špatné verše	S	úvod: Géza Csákvári	96	Maďarsko	2018	✓		126
	19:00	Dětský/herní stan	Večer deskových her s Mindok	DP		240					205
	19:00	Divadelní/literární stan	400 let útrum: Metaphor-City	DP		45					203
●	20:00	Areál Zámeckého parku, Buchovice	S čerty nejsou žerty	Ho	host: Hynek Bočan, Ondřej Vetchý	180	Československo	1984			150
●	20:30	Slovácké divadlo	Pasták	L	host: Hynek Bočan	91	Československo	1990			157
●	20:30	Kino Hvězda	Bukurešť-Vídeň, 8-15	Ho		13	Rumunsko	2000			157
●	20:30	Kino Hvězda	Jak jsem strávil konec světa	Ho	host: Cătălin Mitulescu	106	Rumunsko	2006			151
●	21:00	Klub kultury 1	Bennyho video	S	host: Christian Berger	105	Rakousko, Švýcarsko	1992	✓	18+	116
●	21:00	Reduta 1	První generace	C	úvod: Jan Jendřejek	74	Československo				140
	21:30	Respekt stan	Planet Dark: Zvířátka 2	PR		90					170
●	21:30	Sportovní hala	Sheena667	S	úvod: Kamila Dolotina	97	Rusko	2019	✓	18+	170
●	21:30	Letní kino Smetanovy sady	Jídlo	L		18	Československo	1992			190
●	21:30	Letní kino Smetanovy sady	Česká soda	L		90	Česká republika	1998			126
●	22:00	innogy letní kino Masarykovo nám.	Ženy v běhu	L		93	Česká republika	2019	✓		170
	23:23	Klub Mír	DJs Mike.H + Not_me (SEED / Praha)	DP		240					212
●	23:30	Kino Hvězda	Stehy	S	úvod: Kamila Dolotina	105	Bosna a Hercegovina, Srbsko, Slovinsko, Chorvatsko	2019			126
●	23:30	Reduta 1	Mala Noche	S	úvod: Jan Jílek	78	USA	1985	✓	15+	119
●	23:30	Slovácké divadlo	Vražedná lež	Hi	úvod: Iva Hejlíčková	92	USA	1936	✓		100
●	23:59	innogy letní kino Masarykovo nám.	Trhlina	L		111	Slovensko	2019			173
●	23:59	Sportovní hala	Šest žen pro vraha	S	úvod: Aleš Říman	89	Francie, Itálie, SRN	1964	✓	15+	132

A
AČFK uvádí

C
Česko/
Slovensko

DP
Doprovodný
program

Hi
Historie

Ho
Hosté

L
Letní kino

PC
Program České
televize

PR
Program
Respektu

S
Současnost

Veškerý
program včetně
odborného je
veden v českém
jazyce,
případně
tlumočen,
projekce
doprovází
české titulky.